

ת"ד 4660/06/19 - מדינת ישראל נגד רמי צלאח

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 4660-06-19 מדינת ישראל נ' צלאח
בפני כבוד השופט בכיר ישראל ויטלסון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

רמי צלאח ע"י ב"כ עו"ד דוד גולן

הנאשם

הכרעת דין

אני מרשיע את הנאשם בעבירה לפי סעיף 21(ג) לפקודת התעבורה יחד עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

נגד הנאשם הוגש כתב אישום, לפיו בתאריך 21.10.18 בשעה 12:00 או בסמוך, הוא נהג על גבי אופנוע בשדרות ירושלים בתל-אביב יפו, מכיוון צפון לדרום בנתיב הימני מתוך שני נתיבים שבכיוון נסיעתו והתקרב לבית מס' 110.

באותו מקום מסומן לרוחב הכביש מעבר חצייה להולכי רגל. באותה שעה חצתה את הכביש גב' דין ילידת 2002, במעבר חצייה, מכיוון מזרח למערב, משמאל לימין ביחס לכיוון נסיעת הנאשם בדרך.

על פי כתב האישום הנאשם נהג בקלות ראש, לא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא האט בהתקרבו למעבר חצייה, המשיך בנסיעה רצופה מבלי שהבחין מבעוד מועד בהולכת הרגל, לא אפשר לה לסיים את חציית מעבר החצייה בבטחה וגרם לתאונת דרכים כאשר הולכת הרגל הייתה במעבר החצייה.

כתוצאה מהפגיעה הוטחה הולכת הרגל לכביש והנאשם איבד שליטה על האופנוע ונפל.

בהמשך לתאונה הן הולכת הרגל והן הנאשם נחבלו בחבלות של ממש, שבריים בחלקי הגוף השונים.

הוראות החיקוק לפיהן הובא הנאשם לדין הן:

נהיגה בקלות ראש, יחד עם גרימת חבלה של ממש, עבירות לפי סעיפים 62(2) ו- 38(3) לפקודת התעבורה, (נ"ח) תשכ"א - 1961.

אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חציית מעבר בבטחה, בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה.

מטעם התביעה העידה הגב' הילה קסוס, ולפי עדותה היא ראתה את האופנוע אשר נסע במהירות גבוהה יחסית ופגע בילדה. עדותה נשענה רובה ככולה ובהסכמת הצדדים על עדותה במשטרה ת/1. לפי דבריה שם, היא הבחינה רק בפגיעה של הולכת הרגל. היא לא ידעה להגיד את אופן חציית הולכת הרגל ובלשונה:

"ש. ראית באיזה קצב חצתה הולכת הרגל?"

ת. לא ראיתי, רק את הפגיעה".

הולכת הרגל, הנפגעת, גב' דיין העידה כי זכור לה שבאותו יום היא הייתה אמורה ללכת לבית הספר ולאחר מכן לעבודתה. היא הגיעה למעבר החצייה, שם התרחשה התאונה ומעבר לכך היא לא זוכרת דבר. כל שהיא זוכרת שהיא התעוררה באמבולנס, בעקבות התאונה נגרמו לה שברים בחוליה בצוואר, שבר באגן וברגל ימין וכן נפגעו לה שיניים.

הולכת הרגל נשאלה באשר לאור אשר דלק ברמזור בכיוון הולכי הרגל במעבר החצייה, תשובתה הייתה, כי היא "לא זוכרת מה היה שם".

לשאלה אם זכור לה כי בכיוון חציית הולכי הרגל דלק האור האדום ואילו לנאשם בדרך דלק האור הירוק ברמזור, היא הגיבה כי מבחינתה אין זה משנה כלל מה היה האור ברמזור, שכן לפי עמדתה רוכב האופנוע נסע במהירות של 80-90 קמ"ש ואילו היה נוסע במהירות של 40 קמ"ש הוא היה יכול למנוע את התאונה.

לשאלה האם נכון כי בעת שחצתה את הכביש במעבר החצייה, היא שוחחה בטלפון הנייד השיבה כי היא לא שוחחה בטלפון הנייד אלא אחזה בו לצד הגוף.

עד התביעה מר משה בן העיד בבית המשפט כאשר עדותו הייתה הפניה לדבריו בפני חוקר המשטרה (ת/5). בתחילת עדותו בבית המשפט הוא טען כי הולכת הרגל נכנסה אל מעבר החצייה בחסות האור ירוק. בהמשך עדותו אישר כי מה שאמר במשטרה בסמוך לאירוע לא התייחס כלל לאור ברמזור בכיוון חציית הולכת הרגל כך משום שלא נשאל ...

בוחן התנועה יריב ליכטנשטיין העיד כאשר עדותו נשעה על דו"ח הבוחן ת/7, לוח תצלומים ת/8, תרשים ת/9 ושחזור פגיעה ת/10. על פי עדותו, בכיוון נסיעת הנאשם יש שדה ראייה להולכי רגל הנמצאים בפתח מעבר החצייה. בנוסף הוא אישר כי לא ניתן לקבוע באיזה אורות ברמזור חצו המעורבים בתאונה על פי הממצאים שבפניו. עוד הוא הוסיף, כי לפי ההצבעה של אחד העדים במקום הולכת הרגל הספיקה לחלוף על פני 5 מטר בתוך המעבר עד שנפגעה.

כמו כן, הוגש דיסק סומן ת/11 המתאר את זירת התאונה.

הנאשם העיד להגנתו. עדותו הייתה בדרך של הפניה לכל שאמר לחוקר המשטרה מיד בסמוך למועד התרחשות התאונה. על פי עדותו, הוא נהג על גבי הקטנוע בשד' ירושלים לכיוון בת ים, מהירות נסיעתו הייתה בין 40-50 קמ"ש. בזירה בה התרחשה התאונה, הנסיעה הוסדרה ע"י אורות רמזורים. הרמזור בכיוון נסיעתו דלק ירוק, אשר על כן הוא המשיך בנסיעתו:

"ופתאום עברה בחורה עם הראש במכשיר נייד, ניסיתי לעקוף אותה ולא יכולתי. פגעתי בה ועפתי, בא אמבולנס, גם אני אכלתי אותה, קיבלתי את המכה פינו אותי לבית חולים, שוחררתי 3 ימים עם שברים".

לפי עדותו, אופן חציית הולכת הרגל הייתה בהליכה מהירה והיא נכנסה לתוך נתיב נסיעתו. לפניו בדרך לא היו כלי רכב נוספים, מעבר חצייה היה ברור.

הוא אישר כי הוא פגע בה לקראת סוף מעבר החצייה, אין הוא יודע מדוע הוא לא הבחין בה טרם התאונה.

דין והכרעה:

אין חולק כי תאונת הדרכים התרחשה במקום אשר מוסדר על פי אורות רמזורים. אין חולק כי התביעה -לא- הכינה כתב אישום המאשים את הנאשם כאן שלא ציית להוראות הרמזורים אשר דלקו בכיוון נסיעתו. ללמדך, כי גרסת הנאשם ולפיה הוא נסע בחסות האור הירוק, טרם התאונה, אפשרית והיא לא נסתרה ממש בשום שלב. עדותו של משה בן לעניין האור בכיוון חציית הולכת הרגל, כשנתיים לאחר האירוע, לא שכנעה, ובמיוחד להסכמתו כי מה שמסר בסמוך למועד התאונה-נכון. על פי גרסתו של הנאשם טרם התאונה נכנסה הולכת הרגל לתוך המעבר בהליכה מהירה, כאשר היא עסוקה עם הטלפון הנייד שהיה בידה.

הוא הופתע מאופן כניסתה ואשר על כן התחוללה התאונה.

עיינתי בדיסק ובתצלומים מהמקום, ראה ת/8 (תצלומים 1 עד 4). אין חולק וניתן להבחין כי שדה הראיה ישר לפניו, לנאשם, היה פתוח לפי אומדן הבוחן כ- 50 מטר. לעניין זה ראה: דו"ח בוחן התנועה ת/7.

בנסיבות האירוע כאן, לא ניתן לסתור את גרסתו של הנאשם, באופן נחרץ, ולפיה הוא נכנס אל מעבר-החצייה ולתאונה כאשר האור הירוק דולק בכיוון נסיעתו. בנושא זה אין מנוס מלהתייחס להתכנות של רשלנות תורמת מצד הולכת הרגל בדרך התרחשות התאונה ותוצאתה.

הן הולכת והן הנאשם נחבלו באופן קשה בגופם. מאחר ולנאשם היה שדה ראייה של כ- 50 מטר ישר לפניו, עצם העובדה שהולכת הרגל נכנסה למעבר החצייה שלא בזירות, אינה משחררת אותו לאחריות לגרם התאונה וכך משום שהיה לו שדה ראייה פתוח במרחק של כ- 50 מטר וניתן היה לפעול אחרת ובאופן שהוא לא יתנגש בהולכת הרגל אפילו

אם האחרונה חצתה באור אדום ועסקה במכשיר הטלפון הנייד..

בנסיבות המקרה כאן, ולאור העובדה כי חסרים פרטים עובדתיים חשובים באשר למצב אורות הרמזורים למעורבים, בעת התרחשות התאונה, אני מרשע את הנאשם על פי העבירה לפי סעיף 21(ג) לתקנות התעבורה, יחד עם גרם חבלות של ממש ולפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א - 1961.

ניתנה היום יז"ז שבט תשפ"ב, 19 ינואר 2022, במעמד הצדדים